

Dia Mundial de les Arts Escèniques per a la Infància i la Joventut 2020

Porta a un nen al teatre avui / Porta a una nena al teatre avui

"Des que vaig néixer, vaig créixer imitant als meus pares tot el temps. Com caminar, com menjar i com parlar; vaig aprendre tot això imitant als meus pares. Després, quan vaig ser prou gran per entendre les coses, també amb els pares, vaig aprendre a anar al teatre. El teatre era, per a mi, el país màgic. El primer que veia en entrar-hi era un teló caigut. Recordo que esperava que s'aixequés amb una gran expectació preguntant-me què hi havia al darrere. Quan el teló finalment s'obria, hi havia un món de somni creat per l'escenografia, la il·luminació i el vestuari.

A vegades, recreava el món real. D'altres, en canvi, era un paisatge impossible. Hi havia artistes amb disfresses plorant, rient, cantant i ballant. I durant l'interval, podíem sentir sons de cops i estrèpits. Si era un teatre petit, i jo estava assegut a la primera fila, podia pujar el teló per mirar a dins. Sorprenentment, l'escena s'estava canviant en un instant per un gran escenari que girava i es movia cap enrere. Després, en arribar a casa, jo imitava els actors. El meu preferit era el paper de samurai. Em dibuixava unes celles virils, em feia una perruca i jugava a combats amb els meus amics utilitzant espases de bambú. Quan estava a setè grau, vaig començar a fer models a escala d'un escenari; un escenari giratori, un escenari amb llums fetes amb bombetes en miniatura ... I per descomptat, vaig intentar canviar les escenes.

Creixent amb aquestes experiències, finalment vaig entrar en una companyia de teatre professional. Però en aquella època, no hi havia cap escola de teatre contemporani. Vaig anar a un mestre de teatre tradicional i vaig aprendre les tècniques transmeses de forma tradicional. Aprendre el teatre tradicional vol dir imitar tot el que el mestre fa i fer un esforç per ser exactament igual. Llavors un dia, inesperadament vaig aconseguir una oportunitat de treballar sota la direcció de Peter Brook. La primera lliçó que vaig fer amb ell va ser d'improvisació, cosa que mai havia experimentat. Encara que em van dir que fes improvisació, no tenia ni idea de què fer, així que vaig començar a fer moviments que combinaven tots els moviments tradicionals que havia après al Japó. Però un dia, Brook em va donar una nota que deia: "No imitis el teatre tradicional japonès".

Impressionat per la seva nota, em vaig sentir com si m'haguessin llançat al gran oceà. No tenia res en el que basar-me i em sentia com un vaixell naufragat que va a la deriva d'aquí cap allà. Però aquest va ser el moment en què vaig començar a reflexionar sobre la creació per primera vegada. Em vaig adonar que la meva feina no era simplement reproduir el que ja existia en el passat en la forma en què ho fa el teatre tradicional, sinó crear les meves pròpies expressions. I crear no és crear alguna cosa del no-res com ho fa Déu, sinó imitar el que ha existit prèviament i anar més enllà. Van Gogh va tenir influències d'Ukiyoe, Picasso va crear les seves pròpies pintures inspirades en les arts africanes, i Miró va obtenir suggeriments dels caràcters xinesos; tot es desenvolupa a partir del que ja ha existit.

El camí que he pres és probablement el mateix. La meua vida ha estat imitar tot el que vaig veure i vaig escoltar al teatre i després fer esforços per anar més enllà. I aquesta experiència m'ha portat a trobar una forma de viure, passant a través i més enllà de teatre"

Yoshi Oida

Yoshi Oida

Actor, director i escriptor. Nascut en la Prefectura d'Hyogo l'any 1933. Actualment resideix a París, a França. Va començar la seva carrera com a actor a Bungakuza i a la Companyia de Teatre Shiki. Des de 1970 va treballar amb Peter Brook al CIRT (Centre Internacional d'Investigació Teatral). Ha actuat a Mahabarhata, Tempest i The Man Who, dirigida per Peter Brook, Shunkin, dirigida per Simon McBurney i moltes altres. També ha dirigit diverses obres de teatre i òperes. El llibre "Un actor a la deriva", que va escriure i publicar el 1989, ha estat traduït a 17 idiomes i és considerat com "la Bíblia de l'actor" a tot el món. Ha rebut els següents honors del Govern francès: Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres, França (1992), Officier de l'Ordre des Arts et des Lettres, França (2007), i Commandeur de l'Ordre des Arts et Lettres, França (2013).